

ऽस्तीति त्वावान् सादृश्यार्थे वतुप्रत्ययः । अतो वयं तां त्वां हवामहे । कीदृशा वयम् अथायत्तः अथान्कामयमानाः अथाघस्यादिति [पा० ७.४.३७.] क्यचि आवम् ततः शतृप्रत्ययः । वाजिनोऽन्नवत्तः हविर्व्युताः । गव्यन्तः गा इहन्ति गव्यन्तः गोकामाः । गवाश्चान्देहीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

त्वामिद्धि हवामहे सातौ वाजस्य कारवः ।

त्वां वृत्रेधिन्द्र सत्पतिं नरस्त्वां काष्ठास्वर्वतः ॥ ३७ ॥

ऋद्वयमैन्द्रः प्रगायः शम्युदष्टः बृहत्साम्नो योनिः अर्धयोर्गानस्योक्तेः आद्या बृहती द्वितीया सतोबृहती बृहदुत्तरे पक्षे इति श्रुतेः । हे इन्द्र कारवः कर्तारः यज्ञानाम् नरः ऋविज्ञो वयं त्वामिव हवामहे आह्वयामः इत् एवार्थे हि निश्चये । किंनिमित्तम् वाजस्यान्नस्य सातौ लाभनिमित्तम् वृत्रेषु शत्रुषु शत्रुघातनिमित्तम् काष्ठासु दिक्षु दिग्विजयनिमित्तम् । कीदृशं त्वां सत्पतिं सतां पालयितारम् श्रुतिस्मृत्युक्ताचाररता निषिद्धत्यागिनः सन्तः कथ्यन्ते । तथा अर्वतः अश्वप्राप्तिनिमित्तं च विभक्तिव्यत्ययः । त्वांशब्दावृत्तिरादरार्था ॥ ३७ ॥

स त्वं नश्चित्र वज्रहस्त धृष्टुया मह स्तवानोऽग्रदिवः ।

गामश्च रथ्यमिन्द्र संकिर सत्रा वाजं न जिग्युषे ॥ ३८ ॥

हे चित्र आश्चर्यकारिन् हे वज्रहस्त वज्रं हस्ते यस्य हे अग्रदिवः अद्रयोऽज्ञेयत्वेन सतीत्यद्रिवान् तत्सम्बुद्धिः मतुवसोरिति [पा० ८.३.१.] रुवम् हे इन्द्र स त्वं नोऽस्मभ्यं गामश्च च संकिर देहि सम्पूर्वः किरतिर्दानार्थः । कीदृशमश्चम् रथ्यं रथे साधुं रथवहनसमर्थम् । कीदृशस्त्वम् धृष्टुया प्रागल्भ्येन महः महसा तेजसा च स्तवानः स्तूयमानः । धृषेः कुः ततो विभक्त्यादेशः धृष्टुना धृष्टुत्वेन भावप्रधानो निर्देशः । महः विभक्तिलोपः । स्तवान इत्यत्र विकर्णव्यत्ययः । कथमिव वाजं न वाजमिव न इवार्थे यथा जिग्युषे जितवतेऽश्वाय हस्तिने वा यथा सत्रा त्राणं त्रा रक्षणम् तत्सहितं वाजमन्नं यवं यथा ददति तथास्मभ्यं देहि ॥ ३८ ॥

कया नश्चित्र आभुवद्वृती सदावृधः सखा । कया शचिष्ठया वृता ॥ ३९ ॥